

Sygn. akt: XII C 3744/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Częstochowie XII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Monika Kurc

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2020 r. w Częstochowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. B. (1)

przeciwko Gmina C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Gminy C. na rzecz powódki G. B. (1) kwotę 13.699,73 zł. (trzydzieści tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 10500 zł. (dziesięć tysięcy pięćset złotych) od dnia 4 września 2018 r. do dnia zapłaty

- 3199,73 zł. (trzy tysiące sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i siedemdziesiąt trzy grosze) od dnia 17 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.401,12 zł. (cztery tysiące czterysta jeden złotych i dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Częstochowie kwotę 160 zł. (sto sześćdziesiąt złotych) tytułem niewiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa;

4. nakazuje zwrócić powódce z sum budżetowych Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Częstochowie kwotę 140,88 zł. (sto czterdzieści złotych i osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego.

Sygn. akt XIIC 3744/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 05.10.2018r. powódka G. B. (1) domagała się zasądzenia od pozwanego Gminy M. C. kwoty 10.500,00 zł (z czego 9.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, a 1.500,00 zł tytułem odszkodowania) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 04.09.2018r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że w dniu 18.08.2017 roku powódka idąc chodnikiem na przystanek tramwajowy potknęła się na nierównej nawierzchni, straciła równowagę i upadła. Na skutek upadku doznała złamania wyrostka

rylcowatego kości promieniowej lewej, stłuczenia kolana i nadgarstka lewego, rany tłuczonej kolana lewego, a także otarcia skóry kolana i nadgarstka lewego. Po kilku godzinach powódka udała się do Wojewódzkiego Szpitala (...) im. (...) w C., gdzie założono jej unieruchomienie w postaci szyny gipsowej oraz zszyto ranę na kolanie. Dalsze leczenie powódka prowadziła w Poradni (...) Urazowej. Po zgłoszeniu szkody pozwana potwierdziła, iż w jej gestii leży należyte utrzymanie stanu technicznego sieci dróg i chodników w miejscu wypadku, jednakże odmówiła przyznania odszkodowania.

Pozwany- Gmina M. C. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew wskazał, że kwestionuje powództwo co do zasady jak i wysokości. Zdaniem pozwanego powódka nie wykazała związku przyczynowego między zaistniałym zdarzeniem, a doznaną szkodą. W karcie wypadku powódka nie podała danych bezpośredniego świadka zdarzenia. Ponadto w ocenie pozwanej wysoce wątpliwym jest, aby powódka doznając urazu o takim charakterze mogła przepracować kilka godzin, a dopiero po pracy udać się do szpitala. Ponadto powódka nie wykazała, aby w związku ze zdarzeniem poniosła jakiś uszczerbek majątkowy, albowiem małżonkowie z mocy prawa obowiązani są do wzajemnej pomocy. Pozwana podniosła także zarzut przyczynienia się powódki do zaistniałego wypadku. Wskazała, iż powódka porusza się tym samym ciągiem pieszych codziennie, w chwili zdarzenia było widno, znany był jej stan chodnika. W ocenie pozwanej powódka nie zachowała należytej ostrożności, czym przyczyniła się do zdarzenia.

W piśmie procesowym z dnia 22.05.2020 roku powódka rozszerzyła żądanie pozwu w zakresie zadośćuczynienia do kwoty 12.000,00 zł oraz w zakresie odszkodowania do kwoty 1.699,73 zł. W zakresie kwoty odszkodowania powódka wskazała, iż całkowity wymiar opieki osób trzecich dla powódki wynosił 112 godzin. Stawka godzinowa przyjęta przez powódkę odpowiada stawkom obowiązującym w MOPS w C., która w okresie od dnia 01.07.2017 roku do 31.12.2017 roku wynosiła 20,93 zł. Z uwagi a fakt, iż stawka opieki w instytucjach świadczących usługi opiekuńcze jest wypadkową wielu wartości, takich jak koszty zatrudnienia pracownika, ZUS czy podatku powódce należy się odszkodowanie w wysokości 1.699,73 zł, która to stanowi kwotę netto od kwoty 2.344,16 zł.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 18.08.2017 roku powódka G. B. (1) w drodze do pracy, idąc chodnikiem przy ul. (...) w C. potknęła się o nierówną nawierzchnię w następstwie czego upadła i doznała urazu lewego nadgarstka oraz lewego kolana. Po zdarzeniu została przez męża odwieziona do pracy. Po powrocie z pracy, z powodu narastających dolegliwości bólowych zgłosiła się wraz z mężem do Wojewódzkiego Szpitala (...) im. (...) w C., gdzie na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym stwierdzono złamanie wyrostka rylcowatego kości promieniowej lewej, stłuczenia kolana i nadgarstka lewego, ranę tłuczoną kolana lewego, a także otarcia skóry kolana i nadgarstka lewego. Lewy nadgarstek i przedramię unieruchomiono w opatrunku gipsowym- szyna gipsowa, wykonano szycie rany kolana lewego oraz opatrunki maściowe na miejsca z otarciami. Dalsze leczenie powódka prowadziła w Poradni Urazowo- Ortopedycznej. W okresie od dnia 21.08.2017 roku do dnia 09.02.2018 roku korzystała ze zwolnienia lekarskiego. W międzyczasie prowadziła leczenie rehabilitacyjne zarówno nadgarstka jak i łokcia prawego.

Powódka w związku z przebyty urazem w dniu 18.08.2017 roku doznała 6 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Składa się na to złamanie wyrostka rylcowatego kości promieniowej lewej (5%) oraz rana tłuczona kolana lewego (1%). Trwały uszczerbek na zdrowiu jest wynikiem ograniczenia sprawności i poszerzenia obrysów lewego nadgarstka oraz blizną pourazową kolana lewego. Lewy nadgarstek i ręka są mniej odporne na wysiłek fizyczny. Skutki wypadku powódka będzie odczuwać do końca życia. U powódki występuje ograniczenie ruchomości nadgarstka lewego, nie ma możliwości jego wyleczenia. Powódka ma ograniczenia przy wykonywaniu pewnych czynności, m. in. zapinaniu stanika czy przenoszeniu cięższych przedmiotów.

Uraz nadgarstka lewego leczono u powódki zachowawczo poprzez nastawienie złamania i unieruchomienie w szynie gipsowej. Unieruchomienie utrzymano przez okres 6 tygodni. Przez kolejne 4-6 tygodni powódka zmuszona była

stosować ortezę ortopedyczną. Zążywała leki przeciwbólowe. Leczenie skutków wypadku trwało przez okres około 3,5 miesiąca.

Po wypadku dolegliwości bólowe o dużym natężeniu mogły u powódki występować przez okres 5-7 dni. Dolegliwości o średnim natężeniu mogły trwać 4 tygodni, a przez kolejne 8-10 miesięcy mogły mieć lekkie natężenie. Po tym okresie dolegliwości bólowe mogły występować u powódki okazjonalnie- przy zmianie warunków atmosferycznych, po przeciążeniu lewego nadgarstka i mogły mieć lekkie natężenie.

Przez okres, w którym lewy nadgarstek i lewa ręka były wyłączone z użytku, tj. przez 2 miesiące powódka wymagała pomocy osób trzecich przy czynnościach dnia codziennego. Przez okres pierwszych 2 tygodni w wymiarze 3 godziny dziennie, przez kolejne 4 tygodnie w wymiarze 2 godzin dziennie, a przez następne 2 tygodnie w wymiarze 1 godziny dziennie. Problemy sprawiała jej codzienna toaleta, ubieranie się, sprząatanie, przygotowywanie posiłków oraz robienie zakupów.

Pismem z dnia 03.08.2018 roku powódka wystąpiła do (...) w C. z żądaniem zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 30.000,00 zł oraz odszkodowania w wysokości 3.537,54 zł obejmującego zwrot kosztów opieki.

Pismem z dnia 04.09.2018 roku (...) w C. odmówił uznania roszczenia powódki. Potwierdził, iż w jego gestii jest należyte utrzymanie stanu technicznego sieci dróg i chodników, m. in. al. (...) w C., jednocześnie stwierdził, iż nie wiąże się to z automatycznym przyjęciem odpowiedzialności za powstałe w dniu 18.08.2017 roku zdarzenie. Ponadto poinformował, iż w dniu zdarzenia tj. 18.08.2017 roku nie posiadał ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności.

(dowody: dokumentacja fotograficzna k. 12-15, dokumentacja medyczna k. 16-19', dokumentacja związana z wypadkiem w drodze do pracy k. 20-22, zgłoszenie szkody k. 23-25, pismo z dnia 04.09.2018 roku k. 26, wysokość stawki za usługi opiekuńcze oraz wyliczenie kosztów pracownika k. 27-28, 72, zeznania świadka J. M. k. 42-42v, zeznania świadka G. B. (2) k. 42v- 43, zeznania świadka J. B. k. 43-43v, zeznania powódki G. B. (1) k. 49-49v, opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii D. K. k. 56-60)

Oceniając materiał dowodowy sprawy Sąd uznał, że nie było żadnych podstaw dla podważania wiarygodności twierdzeń powódki, jak też zeznań przesłuchanych w sprawie świadków: J. M., G. B. (2) oraz J. B., albowiem były one logiczne, spójne i rzeczowe, wzajemnie konsekwentne. Znalazły nadto potwierdzenie w treści dokumentów sprawy, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała.

W pełni Sąd podzielił również poglądy zawarte w treści opinii przedstawionej przez biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii D. K.. Opinia przedstawiona przez biegłego była rzetelna i wyczerpująca, oparta na całokształcie materiału dowodowego sprawy oraz na fachowej wiedzy biegłego. Wnioski wyprowadzone przez biegłego były jasne i zrozumiałe, znalazły swoje wsparcie w przeprowadzonej w opinii analizie materiału dowodowego sprawy oraz spostrzeżeń własnych biegłego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał, że powództwo wytoczone przez powódkę G. B. (1) jest uzasadnione co do zasady jak i wysokości.

Zgodnie z art. 416 kc osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. Zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych, zarządca terenu jest odpowiedzialny za utrzymanie nawierzchni chodników, obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą w stanie wykluczającym narażenie użytkowników na wypadek pozostający w bezpośrednim związku z wykorzystaniem drogi, wykonywanie prac remontowych i zabezpieczających przywracających pierwotny stan nawierzchni oraz bieżących robót konserwacyjnych, porządkowych i innych, których celem jest poprawa i zwiększenie bezpieczeństwa ruchu. Zaniechanie lub wadliwe wypełnienie obowiązków, które ciąży na zarządcy prowadzi do odpowiedzialności odszkodowawczej po jego stronie. Dla przyjęcia odpowiedzialności opartej na art. 415 kc wymagane jest, zgodnie z zasadami ogólnymi odpowiedzialności odszkodowawczej zaistnienie zawinonego

zachowania sprawcy, powstanie szkody oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zachowaniem sprawcy.

Zdaniem Sądu powódka wykazała zarówno istnienie szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy zaistnieniem szkody a zaniechaniem pozwanego. Powódka wykazała, że w chwili zdarzenia nawierzchnia chodnika przy al. (...) w C. była nierówna i znajdowały się w niej ubytki. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, iż wyłączną przyczyną upadku powódki był zły stan nawierzchni przedmiotowego chodnika. Okoliczności te potwierdzają nie tylko zeznania powódki, ale też zeznania świadków oraz zdjęcia miejsca zdarzenia, załączone do akt sprawy, wskazujące na to, że stan chodnika w miejscu w którym doszło do upadku powódki zagrażał bezpieczeństwu pieszych, tym bardziej, iż miejsce to nie było w żaden sposób oznaczone.

W ocenie Sądu w sprawie zostały zatem spełnione wszystkie warunki dla uznania, że istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zaniechaniem Zarządu w zakresie utrzymania chodnika w należyтым stanie a szkodą doznaną przez powódkę.

Na pozwanym, jako właścicielu obowiązki powyższe spoczywały w odniesieniu do terenu, na którym doszło do zdarzenia. To pozwany ma obowiązek utrzymania w należyтым stanie, umożliwiającym prawidłowe i bezpieczne korzystanie z chodnika przy al. (...) w C.. W ocenie Sądu pozwany obowiązkowi tego nie dopełnił, na co wskazują wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2013 roku w sprawie IV CSK 61/13 (LEX 1402660), że w przypadku badania istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zdarzeniem szkodzącym przybierającym postać zaniechania, przeprowadzenie testu *conditio sine qua* polega na przeprowadzeniu oceny, według zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, z jak dużym prawdopodobieństwem ukształtowałyby się stosunki faktyczne, gdyby zostało podjęte zaniechane działanie. Ocenic zatem należy, iż pozwany nie zapewnił należytego stanu chodnika, co spowodowało wystąpienie zdarzenia skutkującego odniesieniem przez powódkę urazów.

Wbrew zatem twierdzeniom pozwanego ponosi on winę za zaistniałe zdarzenie. Brak działania po stronie pozwanego, skutkującego zabezpieczeniem wystających i dziurawych płyt chodnikowych, należy ocenić jako niedopełnienie obowiązków noszące znamiona winy polegającej na niedbalstwie i braku należytej oraz wymaganej w danych okolicznościach staranności. Stan taki stwarza zagrożenie dla osób korzystających z chodnika.

Należy też zaznaczyć, że powódka w żaden sposób nie przyczyniła się do zaistnienia szkody. Powódka poruszała się prawidłowo, w miejscu dopuszczonym dla ruchu pieszych, ostrożnie, w obuwiu stosownym do warunków atmosferycznych. Do jej upadku doprowadziło wyłącznie nieprawidłowe utrzymanie stanu chodnika przez pozwanego.

W ocenie Sądu jak wskazano wyżej w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do przyjęcia odpowiedzialności przez pozwanego za powstałą szkodę na skutek zdarzenia z dnia 18.08.2017 roku.

Mąż powódki, zeznając w charakterze świadka, wskazał, że powódka w dniu zdarzenia została przez niego odwieziona do pracy. Z powodu braku poprawy w samopoczuciu powódki udali się wspólnie na (...).

Żądanie przez powódkę zasądzenia zadośćuczynienia znajduje oparcie w treści art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca z naruszenia wskazanych w przepisie dóbr osobistych. Wprawdzie szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego poprzez dostarczenie mu środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia.

Przepisy kodeksu cywilnego nie formułują jakichkolwiek kryteriów, jakie należałoby uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Niewątpliwie jednak na wysokość zadośćuczynienia ma wpływ stopień

i czas trwania cierpień fizycznych, czyli odczuwanego bólu i innych dolegliwości, a także cierpień psychicznych związanych czy to z pobytem w szpitalu, czy też bolesnością zabiegów, koniecznością długotrwałej rehabilitacji. Przy czym w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż zadośćuczynienie nie może być kwotą symboliczną, ale przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (tak też Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 31 grudnia 2010 roku, III APa 21/10, POSAG 2011/1/51-78).

Należy wskazać, że przy określeniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy; ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość, musi przedstawić jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę wiek poszkodowanej, rodzaj doznanych cierpień i czas trwania dolegliwości wynikających ze zdarzenia.

Nie ulega wątpliwości, iż zarówno samo uszkodzenie ciała, jakiego doznała powódka, jak i proces jego leczenia i rekonwalescencji spowodowały u niej cierpienia fizyczne. Unieruchomienie w opatrunku gipsowym trwało 6 tygodnia, przez okres dalszych 4-6 tygodni powódka musiała korzystać z ortozy ortopedycznej. Powódka przez okres 2 miesięcy zmuszona była korzystać z pomocy osób trzecich. Przez okres 2 tygodni w wymiarze 3 godziny dziennie, przez kolejne 4 tygodnie w wymiarze 2 godzin dziennie, a przez następne 2 tygodnie w wymiarze 1 godziny dziennie. Problemy powodowała codzienna toaleta, sprzątanie, przygotowywanie posiłków oraz załatwianie spraw poza domem. Dolegliwości bólowe o dużym natężeniu utrzymywały się u niej przez okres 5-7 dni, o średnim natężeniu przez okres 4 tygodni, przez kolejne 8-10 tygodni, dolegliwości bólowe mogły mieć lekkie natężenie. Po tym okresie dolegliwości bólowe mogły występować okazjonalnie- przy zmianie warunków atmosferycznych, po przeciążeniu lewej ręki i mogą mieć lekkie natężenie. W związku z przebyтым urazem powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu, który oceniono na 6 %. Jak podkreślił biegły sądowy, trwałe uszczerbek na zdrowiu objawia się u powódki ograniczeniem pełnej sprawności lewego nadgarstka oraz lewej kończyny górnej, zmniejszoną odpornością na wysiłek fizyczny, poszerzeniem obrysów lewego nadgarstka, a także blizną pourazową na lewym kolanie. Pourazowe ograniczenie sprawności lewego nadgarstka sprawia, że nie ma możliwości całkowitego wyleczenia. Skutki zdarzenia z dnia 18.08.2017 roku powódka będzie odczuwała do końca życia.

W ocenie Sądu przy uwzględnieniu danych zawartych w przeprowadzonych dowodach, a w szczególności rodzaju doznanych obrażeń, ograniczeń powódki w samodzielnej egzystencji, nasilenia i długotrwałość dolegliwości bólowych, wysokości uszczerbku na zdrowiu, wieku poszkodowanej, przyznanie kwoty 12.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia będzie adekwatne do rozmiaru doznanych cierpień i spełni swoją rolę kompensacyjną.

Za uzasadnione należało również uznać żądanie przyznania kwoty 1.699,73 zł z tytułu odszkodowania w związku z koniecznością korzystania przez powódkę z pomocy osób trzecich. Jak wynika z wyliczenia przedstawionego przez biegłego powódka wymagała pomocy łącznie przez 112 godzin. Stawka godzinowa przyjęta przez powódkę odpowiada stawkom obowiązującym w MOPS w C., które w okresie od dnia 01.07.2017 roku do 31.12.2017 roku wynosiły 20,93 zł. Z uwagi na fakt, iż powódka nie ponosi kosztów zatrudnienia pracownika, składek ZUS czy nie płaci podatku dochodzona przez nią kwota stanowi kwotę netto od kwoty 2.344,16 zł.

Sąd w pełni podziela utrwalone stanowisko judykatury, zgodnie z którym korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. Legitymacja czynna w zakresie żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje opiekę nad nim (osoba bliska, np. żona lub osoba inna) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 r. II CR 365/73, OSNC z 1974r. nr 9 poz.147, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 474/06, nie publ.)

O odsetkach orzeczono ono na podstawie art. 481 kc. W tym miejscu należy powołać się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 roku stanowiący, iż w sytuacji gdy zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie

powinny się należeć od tego właśnie terminu (V CSK 38/11, LEX nr 1129170). W tym kontekście zasadnym było zasądzenie ustawowych odsetek od dnia 04.09.2018 roku.

Powódka wygrała proces w całości. Z uwagi na treść art. 98 k.p.c. przysługuje jej więc od pozwanego zwrot całości poniesionych kosztów procesu, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 525,00 zł, koszty zastępstwa procesowego 3.600,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz wydatek 259,12 zł poniesiony w związku z koniecznością przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego.

Jednocześnie nakazano pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Częstochowie kwoty 160,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa.

Na poczet przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego powódka uiściła kwotę 400,00 zł. Sąd nakazał zwrócić powódce z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Częstochowie kwotę 140,88 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki .

Z. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć peł. pozwanej.